

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **V. V.**
bytem
zastoupený JUDr. Antonínem Janákem, advokátem
se sídlem Příbram, T. G. Masaryka 142

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023 č. j. PPR-36875-4/ČJ-2022-990115

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný odmítl vyhovět žádosti žalobce ze dne 22. 12. 2022 (dále jen „žádost ze dne 22. 12. 2022“), a to podle § 30 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), neboť tuto žádost shledal zjevně nedůvodnou, jelikož se v krátké době v téže věci opakuje.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žádost ze dne 22. 12. 2022 posoudil jako žádost o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Předeslal, že sdělením policejního prezidenta č.j. PPR-36875-4/ČJ-2022-990115 ze dne 27. 10. 2022 (dále též „rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022“) byla vyřízena žádost žalobce ze dne 29. 8. 2022 (dále též „první žádost“), ve které žalobce požadoval výmaz svých osobních

údajů získaných provedením identifikačních úkonů. Uvedl, že žalobci bylo k jeho žádosti ze dne 22. 12. 2022 již odpovězeno rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022. Žádost ze dne 22. 12. 2022 neobsahuje žádné další skutečnosti, které by bylo třeba zohlednit v rámci vyřizování nové žádosti subjektu údajů. Tato žádost je věcně a obsahově totožná s první žádostí. Žalovaný dále zdůraznil, že mezi doručením rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 žalobci (jeho právnímu zástupci do datové schránky) a doručením žádosti ze dne 22. 12. 2022, ve které žalobce uplatnil naprosto totožné požadavky, neuplynuly ani dva měsíce.

3. Žalobce v žalobě uvedl, že byl rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne X č.j. X zproštěn obžaloby pro zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Jelikož byl žalobce toho názoru, že po zproštění obžaloby u něho odpadl zákonný důvod, aby policie dále uvedené údaje o něm uchovávala a zpracovávala, požádal dne 8. 9. 2022 (první žádost datovaná dnem 29. 8. 2022 – poznámka soudu) o výmaz svých osobních údajů souvisejících s odběrem DNA, zejména pak z Národní databáze DNA. Uvedená žádost se týkala toliko osobních údajů žalobce souvisejících s odběrem DNA, nikoli dalších osobních údajů, tj. jména, příjmení, případně dalšího jména a koncového čtyřčíslí rodného čísla, státní příslušnosti, popisu osoby, čísla dokladu totožnosti, trvalého pobytu, země narození, kriminalistické fotografie X a záznamu o provedeném daktyloskopování s číslem daktyloskopické karty X. Žalovaný žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022. S ohledem na to, že dosud byly předmětem žádosti žalobce a na to navazujícího zamítavého rozhodnutí žalovaného pouze osobní údaje související s odběrem DNA, nikoli však další osobní údaje, požádal žalobce žalovaného dopisem ze dne 21. 12. 2022 (správně má být uvedeno datum 22. 12. 2022 – poznámka soudu) o výmaz dalších osobních údajů.
4. Žalobce namítl, že žalovaný věc nesprávně posoudil, pokud žádost ze dne 22. 12. 2022 odmítl. Žalovaný přehlédl, že obsahem první žádosti žalobce byly pouze osobní údaje týkající se DNA Tytéž údaje (pouze ony) byly předmětem rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022. Žalovaný také přehlédl, že předmětem žádosti ze dne 22. 12. 2022 byly ostatní údaje odlišné od DNA. První žádost a žádost ze dne 22. 12. 2022 tedy nemají totožný předmět, a nejedná se tak o opakovanou žádost, jak žalovaný chybně uvádí, nýbrž o žádost s jiným obsahem, o které měl žalovaný věcně rozhodnout.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný měl žádosti ze dne 22. 12. 2022 vyhovět, neboť okamžikem, kdy byl pravomocně zproštěn obžaloby, pozbylo v souladu se zachováním zásady presumpce neviny další držení a zpracování údajů žalobce zákonného důvodu. Žalobce přitom vychází z ustanovení § 65 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) ve spojení s § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že první žádost a žádost ze dne 22. 12. 2022 se týkaly totožného požadavku na výmaz osobních údajů a totožného „druhu“ zpracovávaných osobních údajů – údajů z identifikačních úkonů provedených ve smyslu § 65 zákona o policii. Totožná byla i žalobcova argumentace a odůvodnění v rámci obou žádostí. Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022 byl žalobce vyrozuměn o informacích k poukazovanému zpracování osobních údajů, tedy k osobním údajům vedeným k jeho

osobě v návaznosti na provedení identifikačních úkonů, včetně informací k biologickému vzorku a z něj stanovenému profilu DNA, kdy je standardním postupem zahrnout do žádosti subjektu údajů směřující na identifikační úkony vždy veškeré takto získané údaje. Žalobcův požadavek na výmaz osobních údajů z provedených identifikačních úkonů ve smyslu § 65 zákona o policii byl tedy vyřízen v říjnu 2022, přičemž žádost ze dne 22. 12. 2022 neobsahovala žádné jiné skutečnosti, které by bylo potřeba „nově“ zohlednit. Žalobce neuvedl, že by nastaly nějaké nové okolnosti, ani netvrdil žádné nové skutečnosti či argumenty, které by mohly změnit již provedené posouzení potřebnosti. Žalovaným bylo proto přistoupeno k využití zákonného oprávnění podle § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, neboť u žádostí směřujících byť na jeden z údajů z provedených identifikačních úkonů vždy tyto vyřizuje ve vztahu k celému souboru a všem takto získaným údajům. Zákonné oprávnění podle § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů představuje ochranný institut bránící zneužívání práv ze strany subjektů údajů. Jedná se zejména o případy žádostí, které se v téže věci opakují. K časovému intervalu žalovaný odkázal na důvodovou zprávu, z níž vyplývá, že opakovaně lze žádost činit v intervalu 6 měsíců. Zmínil též, že institut odmítnutí žádosti subjektu údajů byl do národní právní úpravy implementován z tzv. evropské trestněprávní směrnice, tedy směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 008/977/SVV. Předmětem rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 nebylo pouze DNA, jak žalobce namítá, ale rovněž další údaje získané zmíněnými identifikačními úkony, jejichž výmaz následně žalobce požadoval ve své druhé žádosti. Žalovaný poukázal na to, že podle § 65 zákona o policii jsou identifikační úkony a z nich zpracovávané údaje jednoznačně stanoveny a vymezeny na konkrétní účel, kterým je budoucí identifikace při plnění úkolů na úseku šetření trestné činnosti. Tento soubor údajů z identifikačních úkonů se tedy od jiných údajů vedených policií jasně liší. Žalovaný proto rozumně předpokládá, že pokud subjekt údajů nebude spokojen s uchováním svého DNA u jednoho údaje z identifikačních úkonů, nebude zřejmě spokojen ani s dalšími údaji uchovávanými v této souvislosti. Kompletní výčet těchto údajů si totiž ani nemusí zcela uvědomit. Proto je v takových případech vždy a automaticky postupováno tak, že se posoudí komplexní zpracování veškerých údajů z provedených identifikačních úkonů za účelem budoucí identifikace. Ačkoli tedy žalobce v rámci své první žádosti explicitně vyjádřil pouze DNA, žádal o výmaz svých údajů z identifikačních úkonů. Tyto byly žalovaným identifikovány, stejně jako kompletní rozsah z nich získaných údajů. Požadavek na výmaz podle první žádosti byl žalovaným hodnocen komplexně a v celém svém rozsahu. To bylo v rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 žalobci vysvětleno tak, že mu byly vyjmenovány veškeré jednotlivé údaje, které k jeho osobě tímto způsobem policie získala. Ke každému z „typů“ identifikačních úkonů a z nich získaných údajů byla uvedena bližší identifikace a účel příslušných databází, ve kterých jsou tyto uchovány. Žalovaný tedy odmítl vyhovět žádosti ze dne 22. 12. 2022 v souladu s § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů.

7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný pomíjí charakter řízení o žádosti, kde správní orgán není oprávněn si svévolně rozšířit předmět žádosti, naopak je vymezeným předmětem žádosti vázán. Pokud žalovaný považoval první žádost za žádost týkající se všech údajů žalobce a takto o ní rozhodoval, což ale z textu jeho podání není

zcela zřejmé, není možné to vykládat k tíži žalobce v tom smyslu, že již druhou žádost týkající se jiných osobních údajů podat nemohl. Podle žalobce je také zřejmé, že žalovaný má zcela jistě jiný vztah k držení velmi citlivých údajů žalobce (DNA, otisky prstů) než údajů méně citlivých (například jméno a příjmení).

8. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
9. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů *spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu⁵⁾ nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.*
10. Podle § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů *pokud spravující orgán doloží, že žádost podle § 28 nebo 29 je zjevně nedůvodná nebo nepřiměřená, zejména proto, že se v krátké době v téže věci opakuje, nemusí žádosti vyhovět.*
11. Podle § 65 odst. 1 zákona o policii *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u*
 - a) *osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu,*
 - b) *osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu,*
 - c) *osoby, již bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo*
 - d) *osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena,*
snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.
12. Podle § 65 odst. 5 zákona o policii *policie osobní údaje získané podle odst. 1 vymaže, jakmile jejich zpracování není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*
13. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud předesílá, že písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá orgánem veřejné moci podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Pro úplnost lze též konstatovat, že stížnost či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů směřující proti uvedenému rozhodnutí nejsou řádným opravnými prostředky podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s., které by bylo třeba vyčerpat před podáním správní žaloby (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020 č. j. 4 Azs 246/2020-27).
15. Těžištěm sporu je otázka, zda byl žalovaný povinen žádost žalobce ze dne 22. 12. 2022 věcně posoudit, nebo zda mohl postupovat podle § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů a této žádosti pro zjevnou nedůvodnost spočívající v jejím opakování v krátké době nevyhovět. Žalobce v tomto ohledu namítá, že v žádosti ze dne 22. 12. 2022

specifikoval požadavek na výmaz jeho údajů v jiném rozsahu, než jak to učinil v první žádosti. Konkrétně tvrdí, že předmětem první žádosti byly toliko osobní údaje týkající se DNA, zatímco v žádosti ze dne 22. 12. 2022 požadoval výmaz dalších údajů, které byly zachyceny v daktyloskopické kartě a v evidenci provedených identifikačních úkonů.

16. Soud ze spisového materiálu, který mu byl předložen žalovaným, nejprve ověřil, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 posuzoval první žádost žalobce. Obsahem první žádosti byl požadavek žalobce na likvidaci osobních údajů získaných odběrem biologických vzorků v souvislosti s trestním řízením, které bylo pravomocně skončeno rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne X č. j. X. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 vyplývá, že žalovaný se v něm jako spravující orgán zabýval veškerými osobními údaji, které byly ohledně osoby žalobce zpracovány a evidovány v informačním systému. Svůj závěr, jímž první žádosti nevyhověl, vztáhl žalovaný k výmazu všech v rozhodnutí vyjmenovaných identifikačních úkonů, které byly s osobou žalobce provedeny, tedy nikoli pouze těch úkonů, které se týkaly zjištění žalobcova profilu DNA. Na tomto místě je nutno poznamenat, že na řízení podle § 30 zákona o zpracování osobních údajů se nepoužijí ustanovení správního řádu o správním řízení týkající se postupu při vyřizování žádostí, protože nejde o postup podle § 1 odst. 1 správního řádu. Spravující orgán nevystupuje v roli orgánu veřejné správy, a nejedná se tak o správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu (viz komentář k Zákonu o zpracování osobních údajů. Praktický komentář; Wolters Kluwer, autoři: Michal NULÍČEK, Josef DONÁT, Bohuslav LICHNOVSKÝ, František NONNEMANN, Petr HABARTA a Kateřina KAŠPÁŘKOVÁ). Žalovaný tedy nebyl vázán (limitován) obsahem žádosti, jak se žalobce domnívá. Z ustanovení § 65 odst. 1 zákona o policii je rovněž zřejmé, že získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace představuje úkony, jež umožní identifikovat osobu, pokud se tato v budoucnu dopustí trestného činu a zanechá na místě trestného činu stopy. Jedná se tak o komplexní soubor informací, které je třeba vnímat jako jeden celek plnící jeden identifikační účel stran ztotožnění osoby pachatele v rámci prošetřování konkrétní trestné činnosti. Zároveň podle § 65 odst. 5 zákona o policii platí, že policie vymaže veškeré osobní údaje, které získala postupem podle § 65 odst. 1 téhož zákona, pokud vyhodnotí, že tyto již nejsou pro vyjmenované spektrum činností v oblasti vyšetřování a stíhání trestných činů nezbytné. Dle názoru soudu tedy osobní údaje získané podle § 65 odst. 1 zákona o policii tvoří jeden nedělitelný celek a spravující orgán posuzuje nezbytnost jejich ponechání v informačním systému nikoli ke každému odebranému vzorku zvlášť, nýbrž souhrnně k osobě subjektu údajů. Bylo by ostatně poněkud nelogické, aby byl z informačního systému vymazán například osobní údaj získaný otiskem prstu, zatímco další identifikační údaje by v systému zůstaly i nadále evidovány. Soudu není zřejmé, co by žalobce obrazně řečeno získal tím, pokud by spravující orgán na základě žalobcova explicitního požadavku vymazal z informačního systému pouze osobní údaje vztahující se ke zjištěné DNA, zatímco zbývající údaje by v systému ponechal. Zákon o policii nerozlišuje význam či „strategickou“ hodnotu jednotlivých osobních údajů získaných různými forenzními metodami identifikace pachatele. V tomto ohledu soud nerozumí tvrzení žalobce, že „žalovaný má zcela jistě jiný vztah k držení velmi citlivých údajů žalobce (DNA, otisky prstu) než údajů méně citlivých (např. jméno a příjmení)“ Evidence jména a příjmení bez rozpoznávacích identifikačních údajů zpracovaných k osobě subjektu údajů postrádá jakýkoli smysl, má-li získávání osobních údajů podle § 65 odst. 1 zákona o policii plnit úlohu budoucí identifikace pachatele. Jak již bylo výše řečeno, smyslem

uchování osobních údajů je identifikace pachatele trestné činnosti, které se subjekt údajů může v budoucnosti dopustit. Jediným kritériem, které spravující orgán při žádosti o výmaz osobních údajů posuzuje, je tak pouze (další) trvání důvodů spočívajících v potencialitě trestně relevantního chování subjektu údajů v budoucnosti.

17. Lze shrnout, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 posoudil první žádost žalobce jak ohledně osobních údajů vztahujících se k informacím o genetickém vybavení žalobce, tak ke všem dalším osobním údajům žalobce evidovaným v informačním systému.
18. Žalobce v následující žádosti ze dne 22. 12. 2022 pouze specifikoval, jaké osobní údaje požaduje vymazat, oproti první žádosti však neuvedl žádné nové skutečnosti, jimiž by se spravující orgán měl v intencích posouzení důvodnosti dalšího uchování zpracovaných osobních údajů v informačním systému meritorně zabývat. Jelikož byla v pořadí druhá žádost žalobcem podána necelé dva měsíce po vydání rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022, žalovaný s využitím § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů této žádosti nevyhověl pro její zjevnou nedůvodnost. Soud považuje za potřebné na tomto místě připomenout, že žádost podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Zákonodárce nepřevzal variantu zpoplatnění vyřízení nedůvodné nebo nepřiměřené žádosti podle čl. 12 odst. 4 směrnice 2016/680, protože toto ustanovení nezakládá právo subjektu údajů „předplatit si“ zbytečnou činnost spravujících orgánů (srov. poslední větu recitálu 40 směrnice 2016/680) a protože odmítnutí žádosti představuje pro spravující orgány nižší administrativní zátěž (k tomu viz shora označený komentář k zákonu o zpracování osobních údajů). Smyslem ustanovení § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů je zabránění šikanóznímu podávání žádostí v téže věci, kdy nelze během krátkého intervalu předpokládat relevantní a nosnou změnu situace. Jedná se tedy o procesní prostředek, kterým se v souladu se zásadou hospodárnosti minimalizuje časová a nákladová angažovanost spravujícího orgánu, kterému je k rozhodnutí předložena žádost, jež dominantně vykazuje znaky zneužití práva ze strany žádajícího subjektu údajů.
19. K tomu soud *obiter dictum*, jelikož žalobce v této souvislosti nic nenamítal, uvádí, že ačkoli zákonná úprava nestanoví žádnou konkrétní dobu, kdy lze opakovanou žádost podat, je nutno reflektovat a vycházet z výše zmíněného obecného pravidla, podle kterého zneužití práva nepoživá jakékoli právní ochrany. V tomto světle a s přihlédnutím k tomu, že opakovaná žádost je jen reprodukcí předchozí žádosti, je nutno nahlížet na dobu, která uplynula od posledního vyřízení žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že takovou dobou, po jejímž uplynutí se spravující orgán má opětovně (věcně) zabývat žádostí o výmaz osobních údajů, se obvykle rozumí doba 6 měsíců. Je zřejmé, že okolnosti, jež spravující orgán meritorně vyhodnotí s negativním závěrem pro podanou žádost, jen stěží mohou v krátkém časovém horizontu doznat změny tak, aby bylo možné vyhovět žádosti, která je podána s nedlouhým časovým odstupem od posledně vyřízené žádosti.
20. Soud tedy nepřisvědčil žalobní argumentaci stojící na tvrzení, že žalovaný se měl věcně zabývat žádostí ze dne 22. 12. 2022. Okolnost, že žalobce v první žádosti požadoval toliko výmaz osobních údajů souvisejících s odběrem vzorků DNA, nečiní jeho následnou žádost ze dne 22. 12. 2022, v níž specifikoval další osobní údaje, meritorně projednatelnou.

Z rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022 je nepochybně zřejmé, že žalovaný posuzoval první žádost ve vztahu ke všem osobním údajům, které byly v informačním systému k osobě žalobce evidovány, a nikoli toliko selektivně k údajům navázaným na odběr genetického materiálu žalobce. Tento postup je legitimní s ohledem na charakter osobních údajů zpracovávaných ve smyslu § 65 odst. 1 zákona o policii za účelem budoucí identifikace pachatele trestné činnosti. Žalovaný proto v souladu s § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů vyhodnotil žádost ze dne 22. 12. 2022 jako zjevně nedůvodnou, neboť byla žalobcem podána v krátké době, jež vylučuje, aby (již) bylo možné hodnotit relevantní skutkové okolnosti (zejména trestní minulost žalobce) v novém a pro žalobce příznivějším světle. Závěrem soud pro úplnost zdůrazňuje, že žalobce nikterak nebrazil proti závěru žalovaného, že doba cca dvou měsíců, která uplynula mezi rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022 a podáním žádosti ze dne 22. 12. 2022, zakládá nedůvodnost žádosti.

21. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Jelikož byly splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání.
22. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu